

Cím: Brainbow

Szerző neve: Gonda Bianka

Intézmény, kar: Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Bölcsészettudományi – és

Művészeti Kar

Szak, specializáció, évfolyam: Képi ábrázolás szak, Festészet specializáció, III. évfolyam

Témavezető neve, tudományos fokozata, beosztása: Mátrai Erik, adjunktus

Az alkotófolyamat ismertetése:

Installációm egy, az agyban lejátszódó neurális szinapszisokat bemutató alkotás, mely fény- és térinstalláció is egyben. A mű 10 darab idegsejtből (neuronból) áll, amik a térben vannak elrendezve, vékony áttetsző damillal fellógatva. A neuronok vázát bevont drót képezi, amit fekete akril festékkel lefűjt habfólia borítás von körül. Ezek az alapanyagok lehetővé tették, hogy tetszőlegesen alakítsam ki a neuronok formáját az installáláskor, emellett könnyűvé teszik a szerkezetet; a sejtek sérülékenysége minimális.

Az alkotás magját az elektronika képezi, amihez a témavezetőm mellett elektronikai szakembertől is kaptam segítséget. A programozott LED füzéreket egy nagy közös tápegység látja el árammal, így az installáció teljes tömegében egy egységet képez, minden neuron összetartozik. Az effektek telefonon irányíthatók a vezérlőhöz kötött WiFi kapcsolaton keresztül.

Több effekttel is kísérleteztem, kettő jelenik meg hangsúlyosan: egy lassabb „crawling” effekt,

aminek az animációjában egy-egy színes fénypont egymást követve „szalad végig” a teljes installáción. Mikor áthalad a fény egy-egy sejttesten (szomán), az pulzálni kezd, majd tovább halad egy másik nyúlványon (axonon), hogy átadja az ingerületet. Tempója miatt könnyebben befogadható, kellemes látványt nyújt, ami segíti az alkotásban való elmerülést. A másik választott effektúknál szintén „végigszalad” a fény a teljes installáción, de sokkal dinamikusabb tempóban, aminek a bemutatása mellett azért döntöttem, mert vizuálisan közelebb áll az eredeti biológiai jelenséghez, ahol az impulzus átvitel egy szempillantás alatt történik.

A zene megválasztásánál a fő szempontom az volt, hogy egy kellemes frekvenciájú rezgést találjak, ami nem zökkenti ki a szemlélődőt a gondolataiból, inkább elősegíti, hogy minden figyelmét a jelen pillanatra összpontosítsa, és egyfajta spirituális elmélyülést éljen át.

Projektem a Kulturális és Innovációs Minisztérium ÚNKP-23-1-I-EKKE-17 kódszámú Új Nemzeti Kiválóság Programjának a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alapból finanszírozott szakmai támogatásával készült.

Az alkotás koncepciója:

Lenyűgöz az a műgond, amivel az ember és a környezete a szem számára láthatatlan egységekből egy komplex szervezetté áll össze. Roppant érdekesnek találom ezt a témát, mert vizuálisan rendkívül sokfélék ezek a belső tájak, és könnyen lehet absztrahálni is. Összességében, mint inspirációs forrás szinte kimeríthetetlen.

A tudományt és a művészetet sokszor egy képzeletbeli skála két ellenpólusának tartják, pedig közel sem állnak annyira távol egymástól, mint gondolnánk. Sok esetben fedik egymást, és egyik a másikat segítve sokkal könnyebben megérthető és tanulható az adott terület. Reményeim szerint alkotásommal ezeket a képzeletbeli határokat eltörölhetem, és mind a hétköznapi szemlélődőnek, mind az ágazatok képviselőinek segíthetek bepillantást nyerni az idegtudományba és/vagy a kortárs képzőművészetbe. Célom, hogy egyfajta meditatív állapotot idézzek elő a munkámmal, aminek során a szemlélődő kapcsolatot teremthet szervezetének belső mechanizmusaival, felfedezheti testének irányítóközpontját egy elérhető kivitelezésben, ezáltal a két, látszólag egymással szembenálló területhez is közelebb kerülhet. Tehát a célom egyúttal az is, hogy inspirációt adjak, mert én is olyan sokat kaptam és kapok másoktól.

A neuronok, testünk ezen alapkövei teszik lehetővé, hogy a külvilágot felfogjuk, megértsük és interaktáljunk vele. Ez a kifinomult rendszer tesz minket azokká, akik mi vagyunk, így tanulmányozásuk kétségkívül megér minden fáradozást. Testünk katedrálisának festett üvegablakai ezek; de az emberiség egyik mesterműve sem ér az agyunk nyomába. Az univerzum spektrumának a két vége pusztá szemünk számára láthatatlan — és én úgy hiszem, valahol a végtelenben összeérnek.